

[Undervisningsministeren.]

linger, og at der i den nordvestlige del af Jylland skal oprettes 1 afdeling, ligesom man må påregne oprettet en afdeling, der kan dække området Lolland-Falster og Sydsjælland. Jeg er fuldt ud klar over, at mange byer vil være stærkt interesserede i at huse en af de nye afdelinger, men finder det helt afgørende, at den endelige afgørelse kan træffes på grundlag af mere indgående overvejelser, end det hidtil har været muligt at foretage. Det vil i denne forbindelse være naturligt at få en vejledende udtalelse fra det nyoprettede planlægningsråd for de højere uddannelser, når henses til de betydelige fordele, der er forbundet med, at placeringen af nye uddannelsessteder sker ud fra en samlet bedømmelse.

De årlige udgifter ved forslaget gennemførelse ligger på et beskedent niveau. Dette hænger sammen med, at der er tale om en kursusvirksomhed, som i forvejen oppebærer en ikke uvæsentlig statsstøtte, samt at forslaget om oprettelse af disse afdelinger ikke umiddelbart indebærer udgifter til opførelse af særlige bygninger, idet undervisningen indtil videre forudsættes henlagt til egnede lokaler i skoler, seminarier eller læreanstalter. Som det er angivet i bemærkningerne til lovforslaget, må den videre udvikling inden for dette efteruddannelsesområde vise, i hvilket omfang det vil være hensigtsmæssigt at indrette særlige lokaler, eventuelt i tilslutning til en anden læreanstalt.

Det ligger mig på sinde stærkt at understrege, at der uanset oprettelsen af afdelinger af lærerhøjskolen i provinsen fortsat vil være et meget betydeligt behov for, at lærere fra provinsen kan opnå fritagelse for deres undervisning for at deltage i kursus på lærerhøjskolen i København. Der vil således fortsat være et betydeligt behov for vikarhjælpsportioner og stipendier til dette formål. Det er i forvejen forbundet med betydelige ofre, også af økonomisk art, for de lærere, der søger denne form for videre- eller efteruddannelse. Jeg betragter det i det hele taget som et af de bedste beviser på vor samlede lærerstands vågenhed og rette indstilling til arbejdet i skolen, at de i så store skarer, som tilfældet er, melder sig til enhver form for videre- og efteruddannelse, således at rammerne ofte er ved at sprænges.

Med disse bemærkninger fremsætter jeg lovforslaget om ændring af lov om Danmarks lærerhøjskole til det høje tings velvillige behandling.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om valutaforhold m. v.

Når den gældende valutalov fik en så begrænset gyldighedstid, som tilfældet er — kun 6 måneder — beroede det på, at der under det daværende lovforslags behandling i det høje ting og i udvalget rejste sig røster for en harmonisering af lovens generelle udførselsbestemmelser med de specielle bemyndigelser, der indeholdes i loven om afsætning af danske landbrugsvarer m. m., til regulering af afsætningen af landbrugsvarer til udlandet. Det var et helt rimeligt ønske, og den højtærede landbrugsminister og jeg var derfor også enige i, at dette spørgsmål, der vedrørte adgangen til efter begge love at etablere central salg, blev taget op og klaret, når de to love, der udløber med udgangen af juni måned 1965, skulle søges forlænget.

Som nævnt er udførselsbestemmelserne i valutaloven affattet generelt, og da jeg forstår, at den højtærede landbrugsminister i sit forslag til forlængelse af afsætningsloven vil søge bemyndigelsen bibeholdt til under visse forudsætninger at fastsætte, at eksporten af landbrugsvarer skal foregå gennem et centralt eksportorgan, har jeg taget konsekvensen heraf og foreslået, at bemyndigelsen i henhold til valutaloven til udførselsregulerende foranstaltninger begrænses, således at der ikke vil være hjemmel til at indføre central salg. Derved bortfalder den hidtidige dobbelthjemmel, og hjemmelen vil fremover — under forudsætning af det høje tings tilslutning hertil — alene være indeholdt i den lov, der udelukkende omhandler landbrugsvarer, altså netop de varer, hvor ønsket om et centraliseret salg kan melde sig.

Derimod finder jeg det mest naturligt, at den adgang til eventuelt at foretage en kvotering af eksporten blandt eksportørerne, som man altid har antaget lå i bemyndigelsen i valutaloven — og før den i vareforsyningsloven — til at iværksætte midlertidige udførselsregulerende foranstaltninger